

[Niels Ravn.]

om der fortsat er en rimelig begrundelse for en række af de tilskud, der er indført i årenes løb.

Gennemgangen af de lovbundne udgifter har givet resultat, men det betyder ikke, at dette arbejde så kan betragtes som overstået. Tværtimod vil det efter min opfattelse i en dynamisk tid som den, vi lever i, være nødvendigt hvert år forud for udarbejdelsen af finanslovsforslaget at foretage en kritisk gennemgang af de lovbundne udgifter for at bortluge dem, tiden er løbet fra. Det skal nok vise sig at give resultat.

Nye udgiftkrævende opgaver melder sig som bekendt af sig selv, og jeg peger i denne forbindelse på forureningsproblemerne, der nok skal vise sig i de kommende år at ville kræve nye bevillinger. Men dem, tiden er løbet fra, kræver det en indsats at komme af med. Jeg benytter lejligheden til at henstille til finansministeren at en sådan gennemgang bliver en årlig tilbagevendende ting.

Ser vi dernæst på antallet af de ansatte i statens tjeneste, viser det sig som også påpeget af finansministeren, at personalelofterne stort set er holdt. Vi kan her konstatere det samme, som når det drejer sig om bevilling af penge, nemlig at det er inden for socialvæsenet og undervisningsvæsenet, der har fundet stigninger sted, henholdsvis med 1.400 og 1.000 flere end året før.

Det må noteres, at antallet af ansatte i forsvaret er mindsket med 1.000 mand ved rationalisering, især i de civile områder, og at statsbanerne har sparet 400. De to ministre, der har ansvaret her, fortjener tak for den her gennemførte rationalisering, der, så vidt jeg kan bedømme det, er gennemført, uden at det overhovedet er gået ud over effektiviteten inden for de pågældende styrelser. Særligt inden for forsvaret og DSB kan vi her se resultater af løbende rationaliseringer. Også på en række mindre områder har vi set rationaliseringsgevinster i form af personalebesparelser i de allerseneste år. For disse to ministeriers vedkommende er det ikke mindst egne bestræbelser, der har givet resultat. Men det må være af betydning fremover, at statens rationaliseringsorgan nu er organiseret som departement og har fået større myndighed til at gå ind overalt i statens område.

Jeg vil gerne rose nogle enkelte ministre,

herunder finans- og forsvarsministeren, for at bruge private rationaliseringsfirmaer til at gennemgå administrationsområder, hvor hurtige undersøgelser var påkrævet. Jeg tror, vi skal videre ad denne vej, og vil gerne opfordre andre til at tage ekstra fat på rationaliseringen, så det seneste års fremskridt kan følges op.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at administrationsdepartementet har en meget vanskelig opgave ved at fremme rationalisering, der resulterer i personalebesparelser. Vi må alle gøre vort til, at det offentlige ikke sluger en for stor del af arbejdskrafttilvæksten på erhvervenes bekostning.

Tallene viser, at stigningstakten i det forelagte finanslovsforslag i forhold til indeværende år er meget væsentligt neddæmpet. Af stigningerne i udgifterne skyldes som nævnt 2 milliarder kr. eller 60 pct. pris- og lønstigninger. Den reelle stigningstakt, når der korrigeres for pris- og lønstigninger, udgør herefter 4-5 pct. eller dog nede i nærheden af den forventede produktionsstigning. Dette understreger nødvendigheden af, at regeringens oplæg til en indkomstpoltisk løsning gennemføres, så vi kan få ro på pris- og lønområdet. Det er den eneste udvej, hvis den totale stigningstakt i udgifterne også skal bringes i overensstemmelse med produktionsstigningens rammer. Sammenligner vi den reelle stigningstakt på 4-5 pct. med stigningstakten i de nærmest foregående år, hvor den var henholdsvis 7 og 8 pct., og under den socialdemokratiske regerings sidste år 10 pct., ja, så er vi altså på den rette vej, og derfor drejer det sig om, at den kurs, der er lagt, også holdes.

At andre også har forståelse herfor, fremgår bl. a. af smedenes blad Metal fra 1. december i år, hvor der bl. a. skrives:

„Sagen drejer sig ikke om, at staten som sådan mangler penge, finanshovedkassen svømmer tværtimod over i en sådan grad, at likviditeten i erhvervslivet er så stram, at grænsen for det betænkelige er overskredet. Det er ikke finansministeren, som mangler penge, problemerne skyldes, at der er en rystende skævhed til stede i vor handelsbalance over for udlandet. Det er den, som skal forbedres.“

Navnlig det sidste kan man være 100 pct. enig i.

At det her forelagte finanslovsforslag med